

“Rollercoaster op twee wielen”

Samen met een delegatie van beleidsmakers die het project deden slagen, heeft Vlaams minister van Sport Ben Weyts (N-VA) de Velodroom in Heusden-Zolder officieel ingewijd. **Onze man mocht als eerste, of toch bijna, een paar rondjes draaien in de gloednieuwe wielertempel.**

Onze man waagt zich op de piste met een... wegfiets.
Foto KAREL HEMERUICK

Na zeventien jaar lobbyen en hard werk achter de schermen is de droom van Marc Wauters eindelijk in vervulling gegaan. De Velodroom in Heusden-Zolder opent op 1 september officieel de deuren en deed dat dinsdag al voor een delegatie politici en beleidsvoerders die samen het project financierden.

Een pelotonnetje met prominenten met voor de gelegenheid een koersplunje om het lijf, mocht als eerste de 250 meter lange piste in-fietsen. Dat gebeurde nadat Jan Peumans daar letterlijk het startschot voor had gegeven en iedereen zijn zegje had gedaan bij dit historische moment voor fietsend Limburg.

Na het officiële gedeelte met kiekjes en interviews is het aan mij om het houten ovaal aan de tand te voelen. Dankzij de Beringse fietsenpartner Ridley staat er al een blinkende Noah Fast voor mij klaar. Dat is voor alle duidelijkheid geen pistefiets, maar een wegfiets.

Wegfiets is geen pistefiets

“De banden zijn niet gemaakt om over een houten piste te rijden”, geeft Niels Vanderaerden, productmanager bij Ridley, mee als hij mij de fiets aanreikt. “Wees dus voorzichtig. Je kan best niet te hoog in de piste rijden. Het *bottom bracket* (de as waar het crankstel met pedalen op gemonteerd zit, nvd.) ligt een centimeter of vijf lager dan op een pistefiets. Dat betekent dat je de houten ondergrond kan raken als je te hoog op de piste en te schuin in de bochten fietst.”

Het is wijze raad die ik stevig in mijn oren knoop. Ik wil niet de primeur van eerste crash op de Velodroom op mijn palmares hebben staan. Voor ik mij in het ovale circus waag, ga ik nog even bij Robbe Ghys langs. De naar Brakel uitgeweken Lummenaar heeft samen met Nicky Degrendele immers net zijn eerste rondjes op deze nieuwe piste in de benen.

“Een heel aangename piste”, concludeert de *lead-out* van Alpecin-Deceuninck. “Het voelt meteen vertrouwd aan. Dat is niet overal zo, hoor. Vaak duurt het even voor je een piste goed aanvoelt. In Gent bijvoorbeeld rij je tegen een muur aan. En in Alkmaar heeft je fiets de neiging om naar beneden te sturen in de bochten. Dat gevoel heb ik hier helemaal niet.”

Ik waag mij al fietsend richting het houten ovaal en word daarbij meteen aangemaand om niet te

fietsen, maar mijn fiets over het betonnen toegangspad te dragen. “Want je zou betonstof via je banden op de piste kunnen brengen en dat moeten we absoluut vermijden”, geeft een aannemer mee. “Betonstof is de grootste vijand van hout, het kan oneffenheden creëren.”

Sneller en hoger

In het eerste rondje blijf ik nog braafjes op de binnenste, blauwgeverfde band van houten latjes. Over hout fietsen is even wennen, maar al snel voelt het natuurlijk aan. Het is leuk fietsen zo onderaan de piste, maar ook niet heel spannend... het duiveltje op mijn schouder fluistert in mijn oor dat ik hoger moet mikken.

Vanop het binnenplein ogen de bochten van de Velodroom niet zo steil. Als je op de fiets zit, is die hellingsgraad veel beter zichtbaar

en in zekere zin imponerend. Ik probeer er vooral niet te veel aan te denken en trap stevig door. “Alleen door een hoge snelheid aan te houden kan je hoger in de piste geraken”, had Ghys me vooraf namelijk ingefluisterd.

De Velodroom is volledig overdekt en afgesloten van weersinvloeden. Zonder veel luchtweerstand lukt het bijzonder vlot om veel snelheid te ontwikkelen. De wind snijdt hard langs mijn lichaam en door mijn helm. Mijn ogen beginnen er spontaan van te tranen, terwijl ik mij steeds hoger in de baan begeef.

Hoe sneller ik ga, hoe groter de kick die ik ervaar. Ook al zit ik nog lang niet bovenaan in de bochten, toch voel ik enige G-kracht die op mijn lichaam inwerkt. Ik word als het ware de bocht in gedrukt, vergelijkbaar met het gevoel dat je in een rollercoaster ervaart. Dat, in

combinatie met het heerlijke ‘rommelende’ geluid van rubber dat over hout dendert, doet mij even vergeten dat ik op deze wegfiets niet al te gek mag doen.

Uit de droomwereld

Als je aan een redelijke snelheid over deze Velodroom toertjes maakt, kom je vanzelf in een zekere focus. Je vergeet wic er toekijkt, hoeveel rondjes je al hebt afgelegd en hoeveel je er nog meer wilt doen. De blik is enkel op je voorwiel gericht en de meters houten latten vlak daarvoor. Een baanverantwoordelijke die zich op de blauwe band heeft begeven, haalt me uit mijn droomwereld. Met het gekende ‘handpalmen-naar-beneden-gebaar’ maant hij me aan tot kalme.

Ik gehoorzaam en besluit dat het goed is geweest voor een eerste kennismaking. Uit angst om weg te slippen probeer ik op een natuurlijke manier snelheid te verminderen, dus niet door te remmen. Een rondje later kom ik volledig tot stilstand. Dan pas beseft ik hoe stevig mijn hart tekeer gaat onder de cocktail van adrenaline en inspanning. Ik moet naar adem happen en probeer deze aparte ervaring te laten doordringen.

Ook al duurde het maar een paar rondjes, mijn eerste date met dit bouwwerk smaakt naar meer. De Velodroom is een speeltuin voor wie van snelheid op twee wielen houdt en het niet erg vindt om zich daarvoor in het zweet te werken. Eén ding is zeker: mij zien ze hier zeker terug in september. “Dan zullen we ook pistefietsen ter beschikking hebben voor iedereen die hier rondjes wil komen draaien”, knipoogt Vanderaerden.

Op 1 september gaan de deuren officieel open. FOTO BELGA

Hoe sneller ik ga,
hoe groter de kick.
Mijn ogen beginnen
er spontaan van te
tranen, terwijl ik mij
steeds hoger in de
baan begeef

Onze journalist test de piste